

Arrest

nr. 286 867 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn en zowel handelen in eigen naam als in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 281 259 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2022 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verblijven reeds geruime tijd op het Belgische grondgebied en dienden op 30 oktober 2018 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 28 mei 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 28 november 2019 (RvV 28 november 2019, nr. 229 391).

1.3. Verzoekers dienden op 13 juli 2020 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 24 mei 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het rolnummer CCE 284 160.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 november 2022 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: F.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit. Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen»2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Dhr. F.(…) verklaart in zijn hoorrecht van 07.11.2022 dat hij in België is sinds eind 2010, begin 2011. Dit ondanks het feit dat betrokkene niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel noch een geldig visum. Om deze reden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (d.d. 01.08.2018) met een termijn van 7 dagen, dat aan betrokkene betekend werd op 23.08.2018.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om zijn verblijf in België te regulariseren. Dhr. F.(…) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel belde onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast zijn weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene, zijn echtgenoot I.(…) A.(…) °(…) van Marokkaanse nationaliteit en twee minderjarige kinderen F.(…) A.(…) “(…) van Marokkaanse nationaliteit en F.(…) R.(…) “(…) van Marokkaanse nationaliteit in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Er dient tevens te worden opgemerkt dat er voor hen evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering werd opgemaakt Zij dienen allen België te verlaten en zullen aldus niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan in dit opzicht niet aannemelijk worden gemaakt.

Daarnaast verklaart dhr. F. dat zijn gezin niet kan terugkeren naar hun land van herkomst, omdat ze bedreigd worden door een man genaamd S.(…). Deze man zou zijn vrouw door middel van bedreiging

hebben proberen overtuigen om met hem te trouwen. Betrokkene zou hiervoor reeds een klacht hebben ingediend bij de politie, waaraan geen gevolg werd gegeven. Doch heeft noch betrokkene noch mevr. I.(...) getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel betrokkene tijdens zijn hoorrecht van 07.11.2022 vermeldde dat hij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft hij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar betrokkene reageerde hier afwijzend op.

Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart dhr. FAHIM geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9fer van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan Marokko en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Dhr. F.(...) zou naast zijn kinderen en echtgenoot geen andere familieleden hebben in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om zijn verblijf in België te regulariseren. Dhr. F.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om zijn verblijf in België te regulariseren. Dhr. F.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Dhr. F.(...) verklaart in zijn hoorrecht van 07.11.2022 dat zijn gezin niet kan terugkeren naar hun land van herkomst, omdat ze bedreigd worden door een man genaamd S.(...). Deze man zou zijn vrouw door middel van bedreiging hebben proberen overtuigen om met hem te trouwen. Betrokkene zou hiervoor reeds een klacht hebben ingediend bij de politie, waaraan geen gevolg werd gegeven. Doch heeft noch betrokkene noch zijn vrouw getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel betrokkene tijdens zijn hoorrecht van 07.11.2022 vermeide dat hij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft hij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar betrokkene reageerde hier afwijzend op.

Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart dhr. F.(...) geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9fervan de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan Marokko en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om zijn verblijf in België te regulariseren. Dhr. F.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd

aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat hij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: I.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

+ haar minderjarige kinderen:

F.(...) A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

F.(...) R.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Mevr. I.(...) verklaart in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat zij in België is sinds 2016. Betrokkene zou aanvankelijk naar Spanje gekomen zijn op basis van een visum type C, dat geldig was voor een eenmalige binnenkomst in de periode van 14.09.2016 tot 28.10.2016 en een verblijf van 30 dagen. Vanuit Spanje is mevr. I.(...) vervolgens doorgereisd naar België, waar zij tot op heden vertoeft. Dit ondanks het feit dat mevr. I.(...) niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel noch een geldig visum, aangezien betrokkene reeds veel langer op het Schengengrondgebied is dan de toegestane termijn van 30 dagen. Om deze reden werd tevens door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (d.d. 01.08.2018) meteen termijn van 7 dagen, dat aan betrokkene betekend werd op 23.08.2018.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. I.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast haar weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene, haar echtgenoot F.(...) M.(...) °(...) van Marokkaanse nationaliteit en twee minderjarige kinderen F.(...) A.(...) °(...) van Marokkaanse nationaliteit en F.(...) R.(...) °(...) van Marokkaanse nationaliteit in België een gezins* en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Er dient tevens te worden opgemerkt dat er voor hen evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering werd opgemaakt. Zij dienen allen België te verlaten en zullen aldus niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan in dit opzicht niet aannemelijk worden gemaakt.

Het feit dat betrokkene's kinderen F.(...) R.(...) en F.(...) A.(...) reeds sinds 2016 in België wonen, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Mevr. I.(...) toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van Mevr. I.(...) in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is

te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van de kinderen, namelijk 4 en 7 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. In dit opzicht verklaarde mevr. I.(...) dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, omdat ze vreest voor het leven van haar kinderen, echtgenoot en zichzelf. Zij haalt aan dat ze door een man bedreigt zou geweest zijn om met hem te trouwen en dat deze man reeds 3 vrouwen had. Doch heeft betrokkene nooit getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel betrokkene tijdens haar hoorrecht van 07.11.2022 - zeer twijfelend - vermeldde dat zij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft zij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar de echtgenoot van betrokkene reageerde hier afwijzend op.

Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hiermee samenhangend bewijzen zij evenmin dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RvV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar kind F.(...) R.(...) in België naar school zou gaan. Vooreerst is het van belang om erop te wijzen dat mevr. I.(...) dit niet aanhaalt in haar hoorrecht wanneer haar onder meer de vraag wordt gesteld "waarom dat zij niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst". Daarenboven is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent dit niet automatisch dat een verblijfstitel dient te worden afgeleverd (RvV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat een van haar kinderen hier naar school gaat, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kind heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RvV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de (verplichte) scholing van haar zoon R.(...) steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taaien culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Naast het feit dat haar kinderen in Marokko geboren zijn, hebben ze via hun ouders evenzeer een band met hun land van herkomst. Mevr. I.(...) en haar echtgenoot F.(...) zijn immers in Marokko

geboren en hebben ook de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de taal van haar land van herkomst en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Verder verklaart mevr. I.(...) in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat zij psychische problemen zou hebben ten gevolge van hun problemen in Marokko. Zij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Mevr. I.(...) zou naast haar kinderen en echtgenoot geen andere familieleden hebben in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromwelnig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. I.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hierom weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. I.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan

betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Mevr. I.(...) verklaart in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat haar gezin niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze vreest voor hun leven. Er zou een man wonen die haar door middel van bedreiging trachtte te overtuigen om met hem te trouwen. Doch heeft betrokkene nooit getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel betrokkene tijdens haar hoorrecht van 07.11.2022 - zeer twijfelend - vermeldde dat zij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft zij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar de echtgenoot van betrokkene reageerde hier afwijzend op. Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart mevr. I.(...) in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat zij psychische problemen zou hebben ten gevolge van hun problemen in Marokko. Zij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. I.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast de weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat zij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...)"

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 november 2022 eveneens beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de derde en de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : F.(…)

voornaam : M.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Dhr. F.(…) verklaart in zijn hoorrecht van 07.11.2022 dat hij in België is sinds eind 2010, begin 2011. Dit ondanks het feit dat betrokkene niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel noch een geldig visum. Om deze reden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (d.d. 01.08.2018) met een termijn van 7 dagen, dat aan betrokkene betekend werd op 23.08.2018.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om zijn verblijf in België te regulariseren. Dhr. F.(…) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast zijn weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene, zijn echtgenoot I.(…) A.(…) °(…) van Marokkaanse nationaliteit en twee minderjarige kinderen F.(…) A.(…) °(…) van Marokkaanse nationaliteit en F.(…) R.(…) °(…) van Marokkaanse nationaliteit in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Er dient tevens te worden opgemerkt dat er voor hen evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering werd opgemaakt. Zij dienen allen België te verlaten en zullen aldus niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan in dit opzicht niet aannemelijk worden gemaakt.

Daarnaast verklaart dhr. F.(…) dat zijn gezin niet kan terugkeren naar hun land van herkomst, omdat ze bedreigd worden door een man genaamd S.(…). Deze man zou zijn vrouw door middel van bedreiging hebben proberen overtuigen om met hem te trouwen. Betrokkene zou hiervoor reeds een klacht hebben ingediend bij de politie, waaraan geen gevolg werd gegeven. Doch heeft noch betrokkene noch mevr. I.(…) getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te

dienen. Hoewel betrokkene tijdens zijn hoorrecht van 07.11.2022 vermeldde dat hij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft hij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar betrokkene reageerde hier afwijzend op.

Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart dhr. F.(...) geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan Marokko en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Dhr. F.(...) zou naast zijn kinderen en echtgenoot geen andere familieleden hebben in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : I.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

+ haar minderjarige kinderen:

F.(...) A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

F.(...) R.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werden op 23.08.2018 en 21.06.2019. Mevr. I.(...) heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Andenne aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hieromweinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Mevr. I.(...) verklaart in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat zij in België is sinds 2016. Betrokkene zou aanvankelijk naar Spanje gekomen zijn op basis van een visum type C, dat geldig was voor een eenmalige binnenkomst in de periode van 14.09.2016 tot 28.10.2016 en een verblijf van 30 dagen. Vanuit Spanje is mevr. I.(...) vervolgens doorgereisd naar België, waar zij tot op heden vertoeft. Dit ondanks het feit dat mevr. I.(...) niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel noch een geldig visum, aangezien betrokkene reeds veel langer op het Schengengrondgebied is dan de toegestane termijn van 30 dagen. Om deze reden werd tevens door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (d.d. 01.08.2018) met een termijn van 7 dagen, dat aan betrokkene betekend werd op 23.08.2018.

Betrokkene heeft sindsdien tweemaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. I.(...) deed dit meer bepaald door middel van twee aanvragen tot verblijf om buitengewone redenen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (d.d. 30.10.2018 en 13.07.2020). Deze aanvragen werden evenwel beide onontvankelijk verklaard door de DVZ (d.d. 28.05.2019 en 24.05.2022). Daarenboven werd aan betrokkene (d.d. 21.06.2019) nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, naast haar weigering tot verblijf om buitengewone redenen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene, haar echtgenoot F.(...) M.(...) °(...) van Marokkaanse nationaliteit en twee minderjarige kinderen F.(...) A.(...) °(...) van Marokkaanse nationaliteit en F.(...) R.(...)°(...) van Marokkaanse nationaliteit in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Er dient tevens te worden opgemerkt dat er voor hen evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering werd opgemaakt. Zij dienen allen België te verlaten en zullen aldus niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan in dit opzicht niet aannemelijk worden gemaakt.

Het feit dat betrokkene's kinderen F.(...) R.(...) en F.(...) A.(...) reeds sinds 2016 in België wonen, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Mevr. I.(...) toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van Mevr. I.(...) in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van de kinderen, namelijk 4 en 7 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. In dit opzicht verklaarde mevr. I.(...) dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, omdat ze vreest voor het leven van haar kinderen, echtgenoot en zichzelf. Zij haalt aan dat ze door een man bedreigt zou geweest zijn om met hem te trouwen en dat deze man reeds 3 vrouwen had. Doch heeft betrokkene nooit getracht om hun verblijf te regulariseren door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel betrokkene tijdens haar hoorrecht van 07.11.2022 - zeer twijfelend - vermeldde dat zij toch een verzoek om internationale bescherming ging indienen, heeft zij dit uiteindelijk niet gedaan. Daarenboven stelde de medewerker van Fedasil gedurende de (vrijwillige) terugkeercoaching aan het gezin voor om bij de terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te starten in een andere stad, maar de echtgenoot van betrokkene reageerde hier afwijzend op.

Verder leggen zij geen concrete elementen voor om aan te tonen dat er vandaag de dag nog sprake is van een bedreiging, om wie het specifiek gaat noch dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen om iets aan hun situatie te doen in hun land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hiermee samenhangend bewijzen zij evenmin dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet ónmogelijk om

eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RvV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar kind F.(...) R.(...) in België naar school zou gaan. Vooreerst is het van belang om erop te wijzen dat mevr. I.(...) dit niet aanhaalt in haar hoorrecht wanneer haar onder meer de vraag wordt gesteld "waarom dat zij niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst". Daarenboven is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent dit niet automatisch dat een verblijfstitel dient te worden afgeleverd (RvV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat een van haar kinderen hier naar school gaat, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kind heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RvV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de (verplichte) scholing van haar zoon R.(...) steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taaien culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Naast het feit dat haar kinderen in Marokko geboren zijn, hebben ze via hun ouders evenzeer een band met hun land van herkomst Mevr. I.(...) en haar echtgenoot F.(...) zijn immers in Marokko geboren en hebben ook de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de taal van haar land van herkomst en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Verder verklaart mevr. I.(...) in haar hoorrecht van 07.11.2022 dat zij psychische problemen zou hebben ten gevolge van hun problemen in Marokko. Zij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9fer van de wet van 15 december 1980, 2 BIJLAGE 13SEXIES - 8136364 waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Mevr. I.(...) zou naast haar kinderen en echtgenoot geen andere familieleden hebben in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.7. Verzoekers werden op 24 november 2022 in vrijheid gesteld, maar vorderden alsnog op 28 november 2022 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste en tweede bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 2 december 2022 (RvV 2 december 2022, nr. 281 259).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*. De verwerende partij stelt hierbij het volgende:

“De bestreden beslissingen van 18.11.2022 werden dezelfde dag per drager aan verzoekende partijen betekend. Verzoekers melden dit ook bij het voorwerp van zijn verzoekschrift dat de beslissing hen betekend is op 18.11.2022. Verzoekers zijn geplaatst in de Fitt-woning te Zulte met het oog op de overdracht naar Marokko.

In voorkomend geval zijn de volgende termijnen van beroep van toepassing.

De beroepstermijn begint te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst (art.39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet).

Wanneer de kennisgeving bij drager is gebeurd begint de beroepstermijn de volgende dag te lopen.

De dag van de akte die het uitgangspunt is van de termijn wordt er niet in begrepen. De vervalddag wordt in deze termijn gerekend. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (art. 39/57, §2, al.2 van de Vreemdelingenwet en art. 4 §2 van KB van 21.12.2006).

Beroepstermijn is in casu 10 dagen gezien verzoekers op moment van de kennisgeving zich bevinden in een Fitt-woning te Zulte. Verzoekers bevinden zich dus in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of zijn ter beschikking gesteld van de regering.

De laatste dag voor het hoger beroep was in casu 28.11.2022 en verzoekers hebben hun verzoekschrift ingediend op 16.12.2022. Het verzoekschrift is daarmee niet tijdig ingediend.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2. Artikel 39/59, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)”

2.3. De Raad stelt vast dat de verantwoordelijke van de FITT-woning te Zulte instond voor de kennisgeving van de bestreden beslissingen, waardoor verzoekers zich op dat ogenblik bevonden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/9 van de vreemdelingenwet. Deze kennisgeving vond plaats op 18 november 2022. Het beroep moest worden ingesteld binnen de tien dagen na deze kennisgeving. De laatste nuttige dag was dus maandag 28 november 2022.

2.4. Onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring werd slechts op 16 december 2022 ingediend en bijgevolg buiten de voorgeschreven beroepstermijn van tien dagen zoals bedoeld in artikel 39/59, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Het verzoekschrift kan niet beschouwd worden als een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingevolge het verwerpingsarrest van 2 december 2022 (RvV 2 december 2022, nr. 281 259), dat overigens binnen de acht dagen na de kennisgeving van het verwerpingsarrest moet worden ingediend.

2.5. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting betreffende de tijdigheid van het beroep of eventuele elementen van overmacht waarmee rekening zou moeten worden gehouden.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is niet-ontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN